

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Pe calea păcii

Intre 16 și 19 decembrie 1961 a avut loc la Stockholm (Suedia) sesiunea Consiliului Mondial al Păcii. Această sesiune a fost una din cele mai reprezentative sesiuni ale Consiliului Mondial al Păcii, întrunind 300 de persoane din 70 de țări. Ea constituie mărturia întăririi forțelor păcii din lumea întreagă.

După cuvântul de salut al scriitorului suedez A. Lundkvist, participanții la sesiune au păstrat un minut de reculegere în memoria eminentilor luptători pentru pace decedați: scriitorul român Mihail Sadoveanu, mitropolitul rus Nicolae de Krutița și Kolomna și militantul australian James Heiley.

John Bernal, președintele executiv al Consiliului Mondial al Păcii, a prezentat raportul despre „Actuala situație internațională și sarcinile mișcării mondiale pentru pace” — în care a arătat între altele ca probleme principale, ce trebuiesc rezolvate prin tratative, dezarmarea generală și totală, lichidarea colonialismului, rezolvarea pașnică a problemei germane, etc.

Din discuțiile ce au urmat și din lucrările Comisiilor au rezultat hotărâri de mare însemnătate pentru lupta popoarelor pentru pace în viitor. Astfel, Consiliul Mondial al Păcii a hotărât ca în 1962 să se convoace un Congres Mondial pentru dezarmare generală și pace, în vederea căruia să se facă pregătiri în toate țările. De asemenea Consiliul Mondial al Păcii a hotărât să sprijinească ținerea Conferinței partizanilor păcii din America Latină, Asia și Africa.

Rezoluția Consiliului Mondial al Păcii în problema dezarmării, condamnă intensificarea cursei înarmărilor de către S.U.A. și aliații lor, și arată că „în prezent milioane și milioane de bărbați și femei din toate țările, indiferent de sistemele lor sociale diferite, consideră că înfăptuirea dezarmării generale, totale și controlate este sarcina lor comună. De aceea ei cer încheierea cât mai grabnică a unui acord”, care să prevadă: încetarea tuturor experiențelor cu arma atomică; interzicerea producției, stocării, răspândirii și folosirii armei nucleare; reducerea simțitoare a armelor clasice; lichidarea bazelor militare de ori ce fel și retragerea trupelor străine din toate țările unde se află; desființarea tuturor alianțelor mi-

litare; crearea de zone denuclearizate și demilitarizarea în Europa Centrală și de Nord, în regiunea Balcanilor și Mării Adriatice, în regiunea asiatică a Oceanului Pacific, în Africa și America Latină.

Voința popoarelor e ca tratativele cu privire la dezarmare și la încetarea experiențelor cu arme atomice să fie încheiate cât mai repede printr-un acord general, care să elibereze omenirea de teama unui război nuclear și să instaureze pacea pe pământ. Dezarmarea generală și totală constituie o necesitate absolută.

Rezoluția Consiliului Mondial al Păcii în problemele independenței naționale și păcii arată că lupta pentru dezarmare este strâns legată de lupta pentru independență națională. Puterile imperialiste însă se împotrivesc mișcărilor de eliberare națională, voind să mențină sistemul colonialist sau să-l înlocuiască cu neocolonialismul. Aceasta crează o primejdie și pentru pacea lumii. Ex. agresiunea S.U.A. împotriva Cubei, amestecul S.U.A. în Laos, Vietnamul de Sud, Coreea de Sud, represiunile portugheze în Angola, războiul dus de guvernul francez în Algeria, situația din Congo, etc.

Eliberarea popoarelor coloniale și dependente, ca și întărirea independenței popoarelor recent eliberate, se realizează prin lupta acestor popoare pentru libertate și împotriva colonialiștilor și imperialiștilor și prin lupta unită a tuturor forțelor iubitoare de pace din toate țările, inclusiv din țările imperialiste. „Coordonarea activității tuturor acestor forțe constituie o sarcină necesară și permanentă pentru toți cei care urmăresc să obțină triumful luptei pentru dreptul popoarelor la independență națională și pentru o pace trainică”.

Rezoluția Consiliului Mondial al Păcii privitoare la problema germană arată că forțele revanșarde din Germania de Vest amenință cu război. Popoarele trebuie să zădărnicească uneltirile acestor forțe și să impună încheierea unui tratat de pace, care să recunoască existența celor două state germane și a frontierelor lor actuale, să pună capăt oricărei reînarmări, să interzică orice armă nucleară în ambele state, să garanteze dreptul populației din Berlinul de Vest de a alege regimul ce-i convine, respectându-se în mod absolut drepturile suverane ale Republicii Democrate Germane, care va asigura comunicațiile Berlinului de Vest liber și demilitarizat cu celelalte țări. Așa se va înlătura pericolul de război, va slăbi încordarea

Din ecourile luptei pentru pace

Succesul deosebit al Adunării pancreștine pentru pace de la Praga, din iunie 1961, care se înscrie pozitiv, ca un factor ecumenist în conștiința creștinilor de pretutindeni, a avut ecouri pozitive. Mulți membri din conducerea Mișcării au mai susținut tezele de la Praga și prin alte țări. Astfel prof. Schmauch și Jidkov le-au vestit în Canada, prof. Ziak și Inoue la Tokio, arhiep. Kiivit la conferința panluterană de la Varșovia, iar I.P.S. Mitropolit Iustin al Moldovei și I.P.S. Arhiepiscop Nicodim din Moscova la conferința panortodoxă de la Rhodos, din septembrie 1961, impunând și acolo printre punctele de program

(Continuare în pag. 2)

în Europa, se va ușura dezarmarea generală și cele două state germane se vor apropia și vor găsi calea spre unificarea lor.

„Popoarele să exercite presiuni asupra guvernelor lor și să ceară tratative”.

Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii din decembrie 1961 mărturisește despre intensificarea luptei pentru pace a popoarelor. Mișcarea pentru pace cucerește mereu noi biruinți. De aici încrederea nestrămutată că dezarmarea generală și totală, lichidarea colonialismului sub toate formele lui, rezolvarea pașnică a problemei germane, înlăturarea primejdiei războiului și întărirea păcii în lume, sînt obiective care vor fi atinse prin lupta unită a tuturor partizanilor păcii.

Delegația română la sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, dînd glas voinței de pace a poporului român, a făcut o serie de propuneri în comisiile pentru dezarmare, pentru problema germană, pentru activitatea în favoarea păcii, propuneri menționate în recomandările Comisiilor și aprobate de participanții la sesiune. Poporul român, alături de celelalte popoare, este un luptător activ în marele front al păcii. Clerul și credincioșii Bisericii noastre sprijinesc lupta poporului pentru pace, dezarmare, eliberarea popoarelor coloniale, încheierea tratatului de pace cu cele două state germane, etc.

Pregătindu-se pentru Congresul Mondial pentru dezarmare generală și pace, ce va avea loc în 1962, forțele păcii din toate țările își intensifică lupta, convinse fiind că voința de pace a popoarelor va birui și va înlătura amenințarea războiului pe care forțele imperialiste plănuiesc să-l declanșeze. Popoarele vor impune pacea!

T. R.

Pe drumul înfloririi noii noastre agriculturi

— Sfatul cel mare al colectivizatorilor —

În zilele de 18—22 decembrie 1961, s-au adunat în Palatul Republicii 1.800 de țărani colectivizatori din toată țara, frunțași ai agriculturii noastre socialiste, aleși de consfăturile raionale ale colectivizatorilor și peste 1.300 invitați dintre lucrătorii stațiilor de mașini și tractoare și gospodăriilor agricole de stat, oameni de știință, ingineri și tehnicieni, activiști de partid, de stat și ai organizațiilor obștești, precum și scriitori și ziariști.

Mai înainte de a se aduna cu toții în capitală, colectivizatorii au ținut sfat acasă la ei, au făcut bilanțul anilor de muncă loială, au socotit câte case și-au făcut, câte aparate de radio, motociclete, televizoare sau mobilă și-au cumpărat de-a lungul anilor de viață nouă. De asemenea, și-au dat seama împreună cum li s-au sporit turmele crescute de ei, cum s-au îngrășat spicele și cum li s-au umplut iazurile de pește. După ce la toate acestea au adăugat și roadele celei din urmă toamne, au găsit de cuvânt că pot raporta cu cinste despre toate roadele muncii lor.

Oamenii ogoarelor au venit din toate colțurile țării, să raporteze țării întregi despre activitatea lor bogată, despre succesele lor, precum și să-și spună părerea despre metodele cele mai potrivite prin care se pot obține în viitor rezultate tot mai bune.

Rînd pe rînd au luat cuvîntul cei mai buni dintre cei mai buni colectivizatori, împărțind celor de față experiențele muncii lor și bucuria succeselor dobîndite. De asemenea, au chibzuit împreună asupra celor mai bune metode de lucru în cultivarea pămîntului și asupra generalizării experienței înaintate de pe acest tărîm, pentru ca etapele ce mai trebuie să fie parcurse pînă la deplina înflorire a economiei noastre socialiste să fie cît mai scurte.

Toți cei prezenți aveau impresia că se găsesc în fața unei mari adunări generale a unei singure și uriașe gospodării colective, în cadrul căreia își desfășoară munca mulțimea cea mare a oamenilor noștri noi de la sate.

Este mult prea neîncăpător locul aici ca să putem înfățișa întreg mersul consfăturii și să arătăm pe toți colectivizatorii vrednici a fi dați ca exemplu de urmat. Drept aceea, ne mulțumim să arătăm numele celor cinci președinți de G.A.C., care au fost distinși cu titlul de Erou al Muncii Socialiste: Viorel Uibaru, Tudose Dumitru,

Maghiar Teodor, Maței Gheorghe și Crăciun Ilie.

Dintre aceștia, Maței Gheorghe de la Țibucani, regiunea Bacău, de pildă, a adus pe masa consfăturii raportul celor 1.237 familii de colectivizatori din satul lui. De pe marele ogor colectiv de 2.380 hectare, ei au recoltat an de an recolte tot mai bune, făcîndu-se bogați și fericiți. Dovadă: s-au construit la Țibucani 368 case noi, s-au cumpărat 767 aparate de radio, 476 biciclete, 285 mașini de cusut, garnituri de mobilă și s-a introdus lumina electrică în toate casele.

Tudose Dumitru de la Stoicănești Argeș a înfățișat darea de seamă a celor câteva sute de familii, care au muncit cu hărnicie ogorul lor colectiv de peste 4.000 hectare. În 11 ani de la înființarea gospodăriei, belșugul i-a scos pe oameni din colibe și i-a așezat în peste 200 de case noi, zidite din cărămidă și acoperite cu țiglă, le-a dat lumină electrică pretutindeni, ferme bogate, hambare pline, cărți și pîne pe fiecare masă.

De-a lungul celor cinci zile cît a ținut consfăturirea, un simțămînt cald și învăluitoare a cuprins sufletul tuturor celor de față. Consfăturirea a pus în plină lumină capacitatea poporului de a dezvolta agricultura pe culmi nebănuite. România, care era odinioară țara ce avea cele mai slabe producții vegetale, a trecut la cultivarea înaintată a pămîntului.

Din vorbirea celor ce au luat cuvîntul, s-a simțit și s-a deslușit tot mai mult a-vîntul nou pe care l-au luat satele noastre pe drumul propășirii și al colectivizării totale. Căci datele, cifrele și faptele pe care ei le-au prezentat, au fost și sînt oglinda vie a minunatelor succese obținute de țărani colectivizatori. Niciodată în istoria țării noastre pămîntul n-a produs atîtea bunuri pentru hrănirea poporului. Ele sînt rodul celor ce muncesc de sîrg ogoarele, smulgîndu-le prisosuri pentru hrană, pentru bunăstarea celor ce construiesc socialismul. Au trecut 12 ani și parc-ar fi trecut veacuri. S-a schimbat viața, mentalitatea și felul de trai al celor ce trăiesc și muncesc la țară.

Nimeni nu tăgăduiește că începuturile au fost grele. Dar acum, cînd cei mai buni colectivizatori din țară au privit înapoi la drumul făcut, și-au dat seama de pașii uriași pe care i-au făcut înainte. Lucrul acesta le-a întărit hotărîrea de a merge tot înainte. Cu atît mai mult, cu cît ei au cîștigat încredere în pămînt. Ei sînt convinși că folosind cele mai bune mașini, cele mai bune soiuri de plante, cele mai noi date ale științei agronomice și punînd din plin la bătaie hărnicia lor, pămîntul va da roade tot mai îmbelșugate. Despre această hotărîre stau mărturie și angajamentele pe care colectivizatorii și le-au luat cu acest prilej.

Tribună a experienței înaintate, sfatul înțelept al colectivizatorilor țării a îmbogățit tezaurul de experiență al muncii la sate, al dezvoltării pe mai departe a agriculturii noastre înaintate. El marchează, în istoria transformării socialiste a agriculturii noastre, etapele finale ale drumului spre fericirea satelor.

C. SIRBU

Bucurie, pace, iubire

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a trimis credincioșilor cuvînt de învățătură de Nașterea Domnului 1961. Aducem aici aminte cîteva din îndemnul cuprinse în această pastorală.

În primul rînd este „bucuria sfîntă”, care ne umple sufletul „pentru bogatele daruri duhovnicești” împărțite în Iisus Hristos. Ea e „bucurie adevărată” pentru că vine de la Dumnezeu. Ea este „bucurie cerească” pentru că îngerii din cer au vestit-o pentru prima dată pe pămînt. Ea este „bucurie veșnică”, pentru că veșnică este și iubirea lui Dumnezeu, care revarsă darurile Sale cele bogate peste tot sufletul credincios.

În al doilea rînd se arată că Hristos, cel ce s-a născut în Betleem, se naște astăzi „în sufletele noastre”. El vrea „să se sălășluiască ... în inimile noastre”, să ne călăuzească „pe drumurile bune ale vieții înspre împărăția lui Dumnezeu”. Nașterea lui Hristos e început de viață nouă. El însuși este „pildă de urmat” pentru credincioșii ce vor să trăiască după voia lui Dumnezeu. Viața cea nouă, după asemănarea lui Hristos, se arată în deosebi prin iubirea de Dumnezeu și de semenii, prin smerenie și prin pace.

„Viața aceasta nouă este rodul iubirii de Dumnezeu și de semenii. Ea se desfășoară întru creștinească smerire. Din iubire l-a dat Tatăl ceresc pe Fiul Său unul născut pentru noi și pentru a noastră mîntuire. Prin smerire a coborît Hristos Mîntuitorul în lume, întru toate asemenea nouă făcîndu-se afară de păcat.

Ca să prețuim și să preamărim după cuvîntul izbăvitorului faptă a Domnului nostru Iisus Hristos, să ne gîndim la ceea ce se petrece îndeobște printre noi oamenii. Așa de greu și așa de rar ne coborîm de pe scaunul mîndriei noastre spre a îmbrățișa ajutor vreunui frate al nostru care are trebuință de el. Ori, chiar cînd o facem ne învăluim în haina deșartă și urîță a trufiei.

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos „s-a smerit pe Sine ascultător făcîndu-se pînă la moarte, și încă moarte pe cruce” (Filipeni 2, 8). Sarcina pe care i-a dat-o Tatăl, a purtat-o cu desăvîrșită ascultare, de la naștere și pînă la înălțarea de pe pămînt la cer. „Pentru aceasta și Dumnezeu l-a preainălțat pe dînsul și i-a dăruit lui nume, care este mai presus de orice nume, ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece: al celor cerești și al celor pămîntești și al celor dedesupt. Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru mărirea lui Dumnezeu-Tatăl” (Filipeni 2, 9—19).

Biserica cea „una, sfîntă, sobornicească și apostolească”, este obștea cea nouă careia Hristos i-a făcut început prin întruparea Sa. În sinul ei petrecem noi, credincioșii, înfrățiți prin iubire, avînd „un singur suflet și o singură inimă” (F. Ap. 4, 32), fie că mărturisim credința cea dreptmăritoare, fie că ne străduim din răspunțuri și ne rugăm de sîrg „pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu biserici și pentru întrunirea tuturor” oamenilor în năzuința și voința de-a săvîrși tot lucrul bineplăcut lui Dumnezeu și nouă de folos.

Lui Dumnezeu îi sînt bineplăcute „toate cîte sînt adevărate, cîte sînt cinstite, cîte sînt drepte, cîte sînt curate, cîte sînt (vrednice a fi) iubite, cîte sînt de bună laudă”.

Din ecourile luptei pentru pace

(Continuare din pag. 1)

și cel cu privire la pacea lumii și problemele ei.

Analizarea acestor ecouri și valorificarea lor a făcut-o apoi ședința Comitetului de lucru a Mișcării de la Praga, în octombrie 1961, cu care ocazie s-a stabilit totodată și Statutul ei de organizare, în care se prevede că lupta pentru pace, cu mijloacele învățurii creștine, este datoria permanentă a Mișcării și a tuturor membrilor ei.

Trezirea creștinilor la conștiința vie și activă a datoriei lor pentru pacea lumii o susține convingător Mișcarea creștină pentru pace de la Praga, care nu este manifestarea unui pacifism oarecare de cuvinte, ci dimpotrivă forul de prezentare în fața opiniei mondiale creștine a unei voințe reale spre faptele concrete ale păcii în lume.

M. Șesan

Iubirea și egoismul

Un învățător de lege s-a dus odată la Mintuitorul să-L întrebe care-i cea mai mare poruncă (Matei 22, 34).

El a pus această întrebare când Mintuitorul era înconjurat de mult popor și cu gândul de a-L încurca și a-L compromite în fața oamenilor.

Fariseii, îmbrăcați în cămașa mândriei, se străduiau să-și arate nu numai înțelepciunea și faptele bune, ci se întreceau unii pe alții în descoperirea de noi legi dumnezeiești. Astfel din cele 10 porunci date de Dumnezeu lui Moisi pe munte, ei au făcut peste 600 porunci, pe care le-au împărțit în mari și mici și nu puteau înțelege care anume din ele este mai mare decât toate.

Când fariseul amintit s-a dus la Mintuitorul să ceară răspuns la această întrebare, el avea convingerea că nici Mintuitorul nu poate lămuri această problemă, că se va încurca în atâtea porunci și poporul va vedea că nici El nu-i mai mare decât vreunul din ei și ca atare nu poate fi Fiul al lui Dumnezeu.

Domnul îi răspunde clar și hotărât cu înșeși cuvintele Scripturii: „...Să iubești pe Domnul Dumnezeul Tău, din tot sufletul tău și pe aproapele tău ca însuși pe tine” (Matei 22, 34—40).

În aceste două porunci se cuprinde toată legea și proorocia.

Mintuitorul a redus astfel cele peste 600 de porunci fabricate de farisei la o singură poruncă: la iubire.

Intr-un cuvânt, „orice faptă bună” (Filipeni 4, 8).

Toți oamenii au dreptul la cinstită, la libertate, la trai tihnit și fericit, la binefacerile păcii și ale buneii voiri. Nimic pe lume nu poate îndreptăți un popor să asuprească alt popor, nici să-l împiedece a-și dobândi libertatea, dacă n-a apucat încă să aibă parte de ea. Cei ce seamănă vrajbă între oameni și popoare nu sînt ai lui Hristos. Domnul păcii și Mintuitorul sufletelor noastre, pentru că unii ca aceștia nu calcă pe căile dreptății și ale iubirii de oameni. Iar fără dreptate și fără iubire, pacea nu se poate așeza și întări între oameni și popoare. Credincioși Evangheliei lui Hristos și bucuroși de-a vieții și munci în cuprinsul Patriei noastre înfloritoare, să nu contenim a lupta pentru pace cu creștinească osîrdie și fără precupețire, pînă cînd ne va ajuta bunul Dumnezeu să prefacem săbiile în fcare de pluguri și lăncile în seceri, iar cazărmile-n școli și spitale, încît nici un neam să nu se mai ridice împotriva altui neam și să nu-și mai facă războaie în vecii vecilor (Cf. Isaia 2, 4).

„Fiți buni întreolaltă — și față de toți oamenii. Ajutați-vă unii pe alții în toate ale voastre și ajutați țara noastră iubită, ca să se întărească și să se înalțe tot mai sus, spre zărilor propășirii. Ajutați-o nu numai prin silințele voastre răzlete, ci și prin statornică înfrățire în săvîrșirea a tot lucrul bun chemat să sporească fericirea poporului nostru.

În chipul acesta, vădindu-ne creștini și cu fapta, nu numai cu vorba, ne vom dovedi cu adevărat următori ai lui Hristos, încît vom putea spune cu Apostolul: „Nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine” (Gal. 2, 20).

Aceste îndemnuri arhieresti de bucurie, iubire, smerenie, pace, înfrățire și muncă pentru propășirea poporului și întărirea Patriei să pătrundă adînc în sufletele credincioșilor și să se transforme în faptă.

N. M.

Să-ți împletești zilele vieții în iubire față de Dumnezeu și în iubire față de om, iată porunca pe care Dumnezeu a dat-o prin Moise s-o avem pururea în inima noastră, să vorbim despre ea și s-o purtăm cu noi pretutindeni. (Deuteronom 6, 5).

Cine îmbracă viața lui în iubire, acela nu poate păcătui, nu poate fi viclean, mincinos sau fățarnic, nici clevetitor sau înșelător... Iubirea este o sămînță dumnezeiască sădită în om, ca cu ajutorul ei să se desăvîrșească.

Iubirea dă puterea de muncă cu plugul, cu tîrnăcopul, cu condeiul și cu mintea.

Din iubire izvorește bunătatea, mila, dărnicia, răbdarea, iertarea și toată fapta bună.

Prin iubire se poate realiza fapta care ne îngăduie să ne asemănăm cu Dumnezeu.

Diavolul însă — tatăl răutății — învață pe om să nu iubească pe nimeni decât pe sine însuși, adică să fie egoist. Mintuitorul arată că dacă noi ne iubim numai pe noi înșine și nu putem iubi și pe deaproapele, ne pierdem sufletul în loc să-l mîntuim.

Egoistul nu vrea să dea nimic, ci vrea numai să stăpînească și să capete. El devine lăudăros, trufaș, neascultător de părinți, nemulțumitor, lipsit de dragoste, clevetitor, nu poate face bine altuia, ci îi pare rău de binele altuia, trăiește numai pentru plăcerile și interesele sale.

Egoismul te duce la o viață păcătoasă nu numai pentru că nu poți face nici un bine, ci pentru că îndreaptă toate gîndurile și preocupările spre o viață de desfătări trupești, fără nici o grijă de suflet. Pildă e bogatul nebun, care cînd i-a rodit țarina s-a gîndit numai la sine, zicînd: „Mîncă, bea și te veselește, că ai multe bunătăți!”

Mintuitorul osîndește aici pe acela care-și fixează ca cel mai înalt scop al vieții mîncarea, băutura și petrecerile și nu se gîndește la binele altora și nici la bucuriile sufletului. Astfel de oameni se fac vinovați și de omorîrea sufletului lor. Egoismul stăpînește și naște păcatele, din el izvorăsc viciile. Acest fel de oameni au două feluri de a fi. Pe dinafară vor să arate că sînt drepi și milostivi, iar prin viață nu fac nici un bine.

Frumos se arată deosebirea dintre adevărata și falsă iubire în următoarea pildă.

„Un avă bătrîn se ruga mereu lui Dumnezeu ca să fie în viața cealaltă la un loc cu ucenicii lui. După ce mult timp a rostit această rugăciune, este chemat cu ucenicii la o biserică mai îndepărtată de locul unde viețuiau ei, pentru a face acolo slujbă religioasă. În ajunul plecării, bătrînul, în vis, are o vedenie în care i se spune să nu plece la drum odată cu ucenicii lui ci la un ceas după ei. Așa a făcut. Ucenicii mergînd pe cale, deodată văd la marginea drumului un tînăr care gemea de dureri. S-au apropiat de el și l-au întrebat: „Ce ai?”. „S-a speriat calul cu mine și m-a trîntit aici, mi-am frînt un picior, iar calul a fugit și eu nu mă mai pot mișca”. „Sărmanul de tine, i-au răspuns ucenicii. Vom ruga pe Dumnezeu să rînduiască ca să treacă un car pe aici și să te ridice, căci precum vezi noi sîntem pe jos și nu te putem duce”. Și au plecat. La un ceas după ei vine și bătrînul lor conducător, care aînd pățania tînărului îi spune: „Aici nu te mai pot lăsa. Te sprijinești de mine și eu te ajut și vom merge împreună, încet...”. „Nu pot să mă mișc”, răspunde tînărul rînit. Atunci bătrînul zise: „Uite, aici aproape o buturugă, te duc pînă acolo în brațe, acolo te iau pe spate și am convingerea că Dumnezeu mă întărește ca să te pot duce pînă la un loc unde vei primi ajutor”. Așa a făcut...”

Așa s-a descoperit bătrînului că ucenicii lui nu pot fi la un loc cu el în lumea cealaltă, căci ei aplică iubirea deaproapefui în vorbe și nu în

fapte, că iubirea deaproapelui nu se arată acolo unde se rostesc numai cuvinte de mîngiere, ci acolo unde se ajută cu fapta... Cînd arăți iubire deaproapelui, ajutîndu-l cu fapta nu cu vorba, îl iubești pe Dumnezeu și pe aproapele cu adevărat și-ți îndrumi viața spre fericirea cea veșnică.

Să înlăturăm egoismul din inima noastră, să ne străduim să viețuim în iubire, să viețuim și să muncim pentru binele comun, pentru binele semenilor noștri. Așa vom bineplăcea lui Dumnezeu și ne vom împlini rostul în viață, de a fi semănători de pace, bucurie, prietenie în lume.

Pr. Radu Terente

Despre minie

Între patimile urite de Dumnezeu și împiedecătoare la mîntuirea sufletului nostru se numără și patima miniei.

Această patimă, ca și celelalte patimi omenești, se naște și se susține prin întrebuițarea rea a unei puteri firești a sufletului omenesc, în cazul de față, a puterii de a ne minia.

Minia sau iuțimea, ca putere firească, a fost zidită în fire de însuși Ziditorul firii. Ea ne-a fost dată cu scop bun, cu scop de mîntuire. Rostul cu care o avem de la Dumnezeu este acela de a ne minia împotriva păcatului și împotriva ispitorului la păcat. Cel ce o întrebuițează potrivit cu acest scop, voit de Dumnezeu, acela o întrebuițează după fire și o are ca bun ajutor în calea mîntuirii. Unul ca acesta sporește, prin întrebuițarea bună a puterii de a se minia, în rîvna cea după Dumnezeu, se întărește împotriva păcatului. El are iuțimea ca o armă a dreptății, de aceea, cu ajutorul ei, și cale spre dreptate își face.

Bine fac dar, aceia care știu să-și supună minia rațiunii și să o întrebuițeze după voia lui Dumnezeu, adică potrivit cu firea și cu scopul pentru care a fost sădită ea în firea noastră. Unii credincioși însă, dimpotrivă, în loc să supună minia rațiunii și voinței lui Dumnezeu, o lasă să lucreze la împlinire, supunîndu-și mai degrabă rațiunea miniei. În felul acesta ei n-o întrebuițează cu scopul mîntuirii, pentru care ne-a fost dată, ci o au pe ea chiar piedecă în calea mîntuirii. Aceștia întrebuițează rău minia cea bună și o prelac în patimă stăpînitore de suflet.

Toți cîți se supun miniei, avînd-o pe ea ca pe o patimă, sînt departe de Dumnezeu, căci scris este că: „Minia bărbatului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu” (Iacob 1, 20). Ei se lipsesc de multe daruri ale lui Dumnezeu, neputînd a se numi nici înțelepți, de vreme ce s-a zis: „Minia în sinul celor fără de minte sălășluiește” (Ecles. 7, 1).

De pierzare sînt aproape cei ce se minie împotriva oamenilor și a lucrurilor neînsuflețite, căci iarăși este scris: „Minia și pe cei cumiți îi pierde” (Proverbe 15, 10).

Chiar și rugăciunea celui ce se minie fără rînduială este împiedecată, căci a zis Apostolul că ni se cade să ne rugăm „ridicînd mîini cucernice, fără minie și fără gînduri” (I Tim. 2, 8). Domnul Insuși învață să căutăm împăcare cu cei ce au ceva împotriva noastră, și numai așa să ducem darul nostru la Altar (Matei 5, 23, 24), arătînd, prin aceasta că darul celui plin de vrajbă nu are primire la Dumnezeul păcii.

Nu numai uciderea cu fapta o osîndește Mintuitorul, ci și minia cea arătată în cuvinte, precum și minia cea din cuget, cînd aceasta se pornește împotriva aproapelui (Matei 5, 21 urm.). El cere de la cel ce se roagă să se înfățișeze înainte lui Dumnezeu cu cugetul împăcat, slobod de minie și de pomenirea răului, iertînd pe toți cei ce i-au greșit (Matei 6, 12, 14—15; Marcu

(Continuare în pag. 4)

Despre minie

(Continuare din pag. 3)

11, 25—26). Acestea avîndu-le în vedere oamenii cei duhovnicești au spus că: „Minia este ciumă pentru rugăciunea curată”.

Cine nu are și nu năzuiește spre o stare sufletească potrivită cu rugăciunea, acela nu poate dobîndi nici darul liniștirii sufletești, nici pacea sufletului, pe care o dă Duhul Sfînt celui ce se nevoiește întru agonisirea blîndeței cei următoare de Dumnezeu. Pentru o pricină ca aceasta, s-a spus, pe bună dreptate, că minia cea tulburătoare se împotrivesc mai mult decît multe alte păcate sălășluirii Duhului Sfînt în suflet și păcii pe care El o lucrează acolo unde se sălășluiește.

Nici de darul pocăinței nu se poate apropia cel plin de minia cea fără de socoteală, pentru că minia este semn că lipsește din suflet smerenia, iar pocăința fără de smerenie nu se poate lucra. De va voi cineva a se lumina cu darul pocăinței, care deschide raiul pentru cei ce părăsesc păcatul, acela va trebui să se înstrăineze de minia cea întunecată și să primească în inimă smerenia cea aducătoare de bogății duhovnicești.

Și de dragostea cea liniștitoare și mult mîngîitoare este străin cel mînios, căci minia se împotrivesc dragostei. Ea întărește vrăjmășia, pomenirea răului și tulburarea, iar acestea se împotrivesc iubirii celei mîntuitoare.

Nici ascultarea de Dumnezeu nu se vede în sufletul celui mînios, căci acesta nu împlinește voia lui Dumnezeu cînd se minie, ci slujește vocii sale pătimașe. Acestea știindu-le, Părinții au zis că: „mîniosul chiar morți de va învia, nu poate să fie plăcut lui Dumnezeu”.

Cel cuprîns de patima miniei multă neliniște aduce în jurul său. Cu toată osirdia trebuie să fugim și să alergăm după fapta cea bună, care la Dumnezeu ne duce și pe unii cu alții ne unește. „Iar a urma bunătatea însemnează a părăsi minia cea despărțitoare de frați”.

Mîniosul și pe cei din jurul său îi nemulțumește și nici pe sine nu se liniștește nici nu se folosește. Cînd urmează miniei sale celei nesupuse minții, el nădăduiește a avea mulțumire, dar împlinindu-și patima vede că a fost înșelat în nădejdea sa, căci și mai mult și-a sporit tulburarea.

În toate privințele este rea patima miniei. Ea este o răutate din care și alte răutăți se nasc, deoarece nici nu vine singură în suflet și nici a petrece singură nu-i place, ci însoțitoare își caută și cu acestea împreună viețuiește.

Minia cea fără de socoteală se arată în suflet mai ales cînd înaintea ei s-au așezat acolo pricinile ce o fac să se dezlănțuie. Între acestea, cele mai de căpetenie sînt: iubirea de plăcere, iubirea de slavă și iubirea de avere. Cînd una din acestea sau toate la un loc se cuibăresc în ființa cuiva, acestea cheamă minia să le apere și să le îndreptățească, mai ales atunci cînd li se pune împiedecare.

Întărită în suflet, prin deasa ei întrebuițare, patima miniei aduce acolo odraslele ei cele mai iubite, care sînt: ținerea de minte a răului, vrăjmășia, îndreptarea de sine, și altele asemenea, toate nimicitoare ale dragostei de Dumnezeu și de aproapele, toate pricinuitoare de neliniște și de tulburare, toate iubitoare de dezbinare și de învrăjpire.

Împotriva miniei și a tuturor celor care o pricinuesc și o urmează sau o însoțesc stau poruncile lui Dumnezeu îndemnătoare la dragoste, la smerenie, la neagonisală, la iubire de osteneală, la rugăciune și la lupta cea bună. Cînd pe acestea le vom urma, cu siguranță că vom scăpa de tot răul pricinuit de minie. Nici nu se poate altfel, căci, cum va mai putea să se arate minia acolo unde pricinile pentru care se socotea îndreptățită s-au stins? Cum va putea să se întă-

rîte duhul celui ce a scăpat de poftă, de duhul iubirii de sine, de slava cea deșartă și de iubirea de plăcere și de avere? Iar acolo unde minia nu se arată, nici prelungirea ei în vrăjmășie nu este cu putință a se vedea.

Vrem așadar să avem liniștea sufletească pricinuită de blîndețe și de smerenia cea aducătoare de dar? Să ne străduim mai întii pentru neminiere și îndelunga răbdare, căci cu acestea vine smerenia și blîndețea în suflet, iar unde sînt acestea de față, acolo și liniștea și odihna sufletului sînt statornice.

Dacă cineva își va lua osteneala de a împlini poruncile lui Dumnezeu, iar aceasta o va face întru trezvie și cu stăruință, acela în puțina vreme se va arăta biruitor al miniei. Să pornească însă de la nimicirea pricinilor pentru care minia se vede îndreptățită. Cînd le va nimici pe acestea, atunci și minia va fi cu totul nimicită.

† Protopop Ioan Cisteian

Duminică 19 noiembrie 1961, s-a stins din viață Protopopul Ioan Cisteian paroh al parohiei ortodoxe romîne din comuna Miercurea, protopopiatul Sebeș, avînd vîrsta de 47 de ani și 21 de ani de fericită căsătorie și sfințită preoție.

Prin trecerea din viață a Părintelui Ioan Cisteian, Biserica noastră ortodoxă pierde nu numai un preot bun, ci și un vrednic fruntaș al actului de unificare bisericească. Se știe și se cunoaște zelul deosebit depus de acest preot în vara anului 1948, în zilele de 2 și 21 octombrie, la Cluj, București și Alba Iulia, în inițierea și susținerea actului de unificare a Bisericii ortodoxe din Ardeal, fapt pentru care Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, l-a distins cu crucea aniversară — Cinci ani de la întregirea bisericească, cu prilejul sărbătorilor ținute la Alba Iulia, în Catedrala Reîntregirii, în ziua de 21 octombrie 1953, iar Centru Eparhial i-a acordat dreptul de a purta brîu roșu numindu-l protopop al Protopopiatului Rupea și mai apoi paroh al fruntaușei parohiei ortodoxe Miercurea.

Prohodirea osemîntelor pămîntești ale vrednicului preot Ioan Cisteian a avut loc în Catedrala din Blaj, unde familia i-a așezat trupul neînsuflețit, în ziua de 21 noiembrie, sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului. În jurul catafalcului acoperit cu flori tîrzii de toamnă se afla familia îndurerată: mama, soție, cei doi copii, rudeniile, precum și credincioși din Blaj, numeroasele sale rudeni din comuna Bucerdea Grînoasă de lingă Blaj, satul său de naștere și o delegație a Consiliului parohial și credincioșilor săi miercureni.

Soborul slujitorilor, compus din toți preoții din Blaj și jur, ca și de Părintele Străuț din Tău, unde decedatul a păstorit mai întii, de P. C. Protopop Nicolae Cantor din Sebeș, avînd în frunte pe P. C. Protopop Stavrofor Ioan Vlad, consilier arhiepiscopesc, în calitate de delegat al Centrului Eparhial-Sibiu, prieten și coleg de școală, a slujit mișcător întreg serviciul prescripționat la înmormîntarea preoților.

Au vorbit — la sfîrșitul slujbei de prohodire: în numele Centrului Eparhial-Sibiu și în calitate de prieten și coleg, P. C. consilier Ioan Vlad; în numele Protopopiatului Sebeș, P. C. Nicolae Cantor, iar în numele consătenilor săi bucerzeni Pr. Eugen Anca. Toți vorbitorii au scos în evidență meritele deosebite pe care Părintele Cisteian și le-a cîștigat în viață, ca preot, soț devotat, prieten sincer și fruntaș al marelui act de Unificare a Bisericii ardelenice.

În glas duios de clopot, cortegiul mortuar s-a îndreptat spre cimitirul Blajului, unde un reprezentant al parohiei Miercurea, în cuvinte simțite a tîlmăcit jalea ce a cuprîns pe toți credincioșii miercureni, la trecerea din viață a bunului și neuitatului lor părinte sufletesc, după care sicriul

Dar de nu va face așa, numai Dumnezeu știe de va birui vreodată pe această tirană tulburătoare de suflet și nimicitoare de daruri și de binecuvîntări duhovnicești.

În sfîrșit, și frica de Dumnezeu și nădejdea răsplătirii viitoare să ni le luăm ca ajutoare în lupta noastră împotriva miniei, iar rugăciunea niciodată să nu ne părăsească. Cu astfel de bune tovarășii ne vom arăta biruitori asupra duhului tulburării, iar puterea cea dată nouă spre mîntuire n-o vom mai întrebuița spre patimă și spre tulburare.

Acestea știindu-le și de Domnul lăsîndu-ne călăuziți, să năzuim spre neminiere, iar puterea cea dată nouă ca să ne mîniem împotriva păcatului și a răului, să o întrebuițăm în scopul dat și nicidecum să n-o întrebuițăm împotriva oamenilor, și atunci Dumnezeu Păcii și al dragostei va fi cu noi.

Ierodiaconul Teofil

a fost coborît — după rînduială, în mormînt, adormîntul în Domnul fiind plîns de familie, prieteni, ca și de toți credincioșii, care l-au iubit așa de mult.

Dormi în pace, suflet bun!

Asistent

† Preot Ion Muntean

În 12 noiembrie 1961 a adormit în Domnul pr. Munteanu Ion din parohia Pelișor (prot. Agnita).

Născut la 23 februarie 1931 în comuna Vărd (Agnita), din părinții Ana și N. Munteanu, tatăl fiind cîntăreț bisericesc, după terminarea școlii secundare s-a înscris la Institutul Teologic Universitar Sibiu. În 7 iunie 1958 a fost hirotonit diacon, iar în 1 iulie 1959 a fost numit preot-paroh la Pelișor. Fiind blind și apropiat de credincioși, iubitor de sîntele slujbe ale Bisericii, și-a îndeplinit cu rîvnă misiunea și a fost prețuit de cei ce l-au avut părinte și de cei ce l-au cunoscut. O boală neiertătoare l-a răpit neprevăzut din viață.

Înmormîntarea a avut loc la 15 noiembrie în com. Vărd. P. C. prot. Zare Vitalie, care a fost în fruntea soborului de 12 preoți, a vorbit despre viața și realizările adormitului în Domnul. Au mai adus cuvînt de pîoasă pomenire: pastorul evanghelic Wagner I. (Dealul Frumos), pr. I. Forsea (Vărd), Grigorie Cernea (Bruil), episcopul din Pelișor, Blotor. Au fost de față: preoți, pastori evanghelici, părinții, rudele și credincioșii din Pelișor și Vărd.

Dumnezeu să odihnească în pace pe slujitorul Său!

N.

† Preot Ilie Schiopu

În ziua de 15 noiembrie 1961 a încetat din viață la locuința sa din Sibiu C. preot Ilie Schiopu, paroh în Rusciori, protopopiatul Sibiului. Născut la 13 ianuarie 1905 în comuna Porumbacul de jos, raionul Făgăraș, urmează cursurile școlii primare în sat, cele medii la Sibiu și teologice la Blaj în anii 1927—1930. A păstorit ca preot în parohiile Ilimbav (1931—1935), Roșia, raionul Sibiu (1935—1950), Presaca (1951) și ultimii zece ani în Rusciori.

Slujba înmormîntării a fost săvîrșită Vineri, 17 noiembrie, în Catedrala Mitropolitană din Sibiu, de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Păr. Ioan Munteanu, protopopul Sibiului care a rostit și predica de înmormîntare. Din partea foștilor colegi un cuvînt la despărțire a rostit C. Păr. Valer Pinciu din Rășinari.

Au luat parte la sl. slujbă, slujind sau asistînd, preoți de la Centrul mitropolitan, o delegație de credincioși din Rusciori și credincioși din Sibiu. Sicriul cu rămășițele pămîntești a fost așezat în cimitirul orașului Sibiu. Il plînge soția și doi copii.

Facă-i bunul Dumnezeu parte cu dreptii!

Pr. Orian